

γει προς την Αύραν τοῦ Ὀρφῆος... ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ τὴν μάθη...

ροπορτίαν — ἡ Νεραίδα τοῦ Ἀλφειοῦ... Μελλουσαν Καλλιτέχνηδα, Κόντε Ραπανάκη...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡσέως στέλλονται μέχρι 6' Ιανουαρίου 1898

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξου: Ὁ Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου... Ὁ Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου μετὰ τὴν Κόρη...

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά- πλασις... ἡ Διάπλασις πρὸς τὰς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ...

Ἵπενθυμίζομεν... ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως...

622. Λεξιγράφος. Ἐνα ζῶον καὶ μίαν μετοχὴν ὁ ἐνεστώς...

623. Στοιχειόγραφος. Εἰς θεὰν πολὺ ἀρχαίαν ὅταν βάλῃς κεφαλὴν...

624. Ἀνιγμά Δημῶδες. Ἐνας πατέρας κεφαλὴ, δώδεκα γυροὶ ποδάρια...

625. Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

626. Πυραμίδες. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

627-630. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδιῆτος γράμματος...

631-635. Σύνθεσις λέξεων. Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι...

636. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων...

637. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖα συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων...

638. Φωνηεντόλιπον. νρ-βλς-τ-πλμς- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολωμῆτος...

639. Γρίφος. Ἐστὸ τοῦ ἄλλου τ-τ-σόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσίν-Τσῶν...

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

562. Ὄτος, ὦμος. — 563. ΔΑΜΙΑ (1, Ἄσρος, 2, Μίνως, 3. Ἄθως).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐνεστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγνουαρίου τῆς Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15

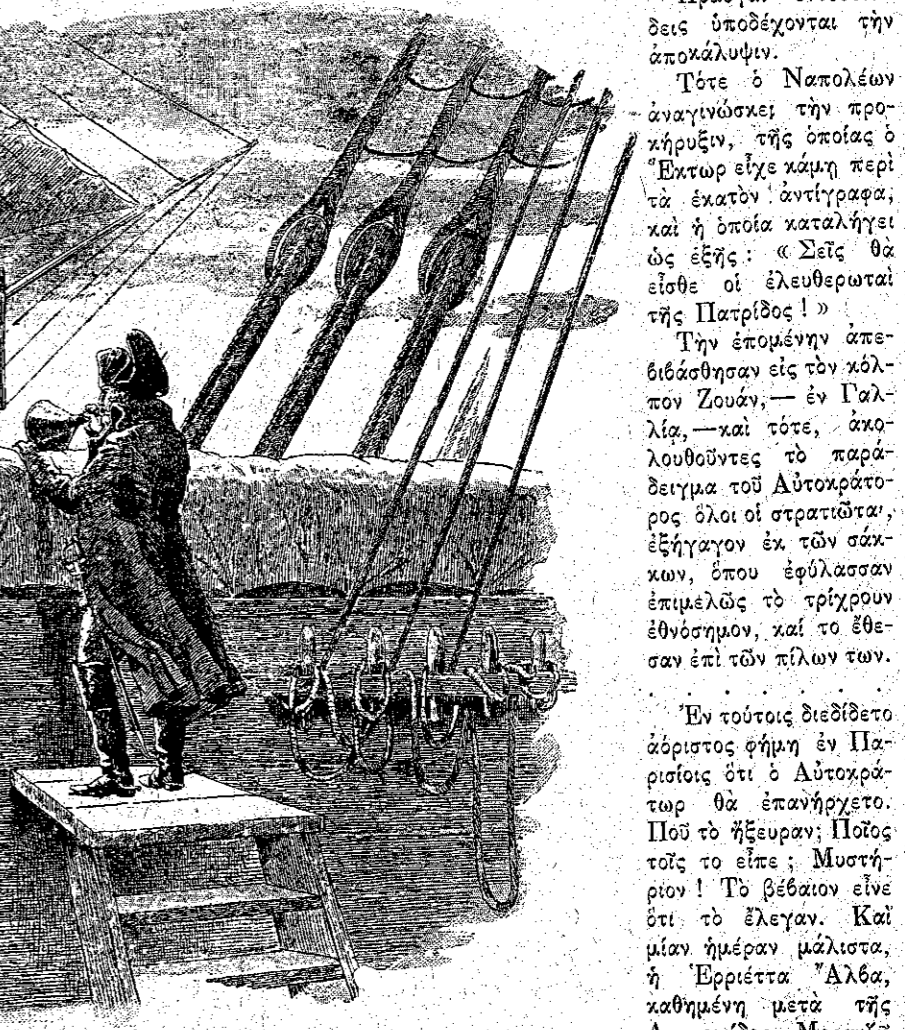
Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Δεκεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 52

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Παρήλθον μῆνες πολλοί. Εἶνε ἡ 25 Φεβρουαρίου 1815. Ἡ προηγήμισσα Παυλίνα Βοργκέζη...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν, φέρον τὴν βασιλικὴν σημαίαν...

Κραυγαὶ ἐνθουσιώδεις ὑποδέχονται τὴν ἀποκάλυψιν. Τότε ὁ Ναπολέων ἀναγινώσκει τὴν προκήρυξιν...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. (Σελ. 409, στήλ. 6.)

τέταν, ήκουσε προφερομένης μυστηριώδως τὰς λέξεις ταύτας :

— Σὲ ὀλίγον τὰ κρίνα θὰ ξηρανθοῦν καὶ αἱ μέλισσαι θὰ ἐπανεέλθουν !

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ Ἑρριέτα δὲν εἶδε κανένα πλησίον τῆς. Πῶς λοιπὸν ἐπρόφερε τὸν χρησμόν ;

— Δὲν βαρύνεσαι ! εἶπεν ὁ κύριος Μορανήης, ὅταν τῷ διηγήθησαν τὸ ἐπεισόδιον. Εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου. Ἔχεις αἰώνιως εἰς τὸν νοῦν σου τὸν Ἐκτορα, ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ τον ἐπανίδης, καὶ ἐνόμισες ὅτι ήκουες τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν εἶχες εἰς τὸν νοῦν σου. Αἱ μέλισσαι θὰ ἐπανεέλθουν ! ὦ, αὐτὰ εἶνε ὄνειρα !

Καὶ ὅμως θὰ ἐπραγματοποιούνηται ταχέως τὰ ὄνειρα αὐτά, φιλόδοξα ὄνειρα συλληφθέντα εἰς τὴν νῆσον Ἑλβαν. . . Ἦδη ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπάτει τὸ γαλλικὸν ἔδαφος καὶ ἐπροχώρει, ἐπροχώρει, γενόμενος παντοῦ δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ τόλμη τοῦ Ἐξορίστου, ἐπανερχομένου αἴφνης, ἐνεθουσίασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν εὐμετάδλητον λαόν. Οὕτως ὁ Ναπολέων, ἀνεῦ ἀντιστάσεως, ἔφθασε μέχρι τοῦ Λαερραί, πλησίον τῆς Γρενόβλης. Ἐκεῖ εὕρισκετο στρατόμαχος ἀρκετὰ πολυάριθμον. Πῶς θὰ τον ὑποδεχθῆ ἄρα γε ;

Τὰ δύο στρατεύματα εὕρισκονται ἀντιμέτωπα. Ὁ Ναπολέων ἀφιππεύει καὶ προχωρεῖ πρὸς τοὺς ἐναντίους.

— Ἦρ ! κράζει ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Ναπολέων προχωρεῖ ὀλονέν με βήματα βραδύ καὶ ἥρεμον. Πλησιάζει ἀρκετὰ, ἴσταται, καὶ με φωνὴν βροντώδη ἀνακράζει :

— Στρατιῶται τοῦ θου, με γνωρίζετε ; Ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλῃ νὰ με φωνεῖ, ἄς πυροβολήσῃ !

Καὶ ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν, οἱ στρατιῶται πίπτουν γονυπετεῖς. Τὸν ἐγνώρισαν ! Ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸσάκις τοὺς εἶχεν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν Νίκην καὶ τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ κολουθήσουν καὶ πάλιν !

Τὸ αὐτὸ συνέβη μέχρι Παρισίων. Εἰς ἐκάστην πόλιν ἀνευφημεῖτο ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ τὰ βασιλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἐπέλλοντο διὰ νὰ τον ἀναγκαστοῦν, ἤνοοντο μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του. Οὕτως ἡ δεκαήμερος πορεία του ὑπῆρξεν ἐντελῶς θριαμβευτικὴ καὶ ἔληξε τὴν 20 Μαρτίου, ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Καὶ πάλιν ὁ Ναπολέων εἰσέρχεται εἰς τὸ Κεραμαϊκόν, ὅπου τῷ γίνεται ἀπερίγραπτος ὑποδοχὴ. Ὁ Αὐτοκράτωρ διαδέχεται τὸν βασιλέα. Με χιλίους γρεναδιέρους καὶ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ὁ ἐξορίστος τῆς Ἑλβας κατέκτησε τριάκοντα ἑκατομμύρια !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾧ εὕρισκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἀνακαυόμενος

καὶ παραδεδομένος εἰς σκέψεις, ἀνήγειρεν αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του μορφήν γνωστοτάτην.

— Λοιπὸν, λοχογεῖ Ἄλδα, εἶπε, τονίζων τὸν τίτλον, ἐπιστεύατε πρὸ δέκα μηνῶν ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν τὸσφ γρήγορα εἰς τὸ Κεραμαϊκόν ;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, τὸ ὁμολογῶ ἐπιθύρουν ὁ νεανίας ἐρυθριῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης με εἶπε . . .

— Λοχαγόν' μάλιστα, σὲ εἶπα λοχαγόν. Καὶ ὅ,τι λέγω δὲν το ξελέγω, ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' ΒΑΤΕΡΛΩ

Ὁ Ναπολέων δὲν ἦτο ἡσυχος διόλου. Οἱ σύμμαχοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεδίωξαν ἐκ τοῦ θρόνου, ἦτο δυνατόν νὰ τον ἀφήσουν ἔναντιόν του, καὶ μετ' ὀλίγον στρατὸς ἰσχυρότατος, ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἀνδρῶν, ὠπλίσθη καὶ ἠτοιμάσθη διὰ νέον πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἦτο πλέον ἀναπόφευκτος.

Ἄλλα καὶ ὁ Ναπολέων ἐξ ἄλλου ἔκαμε θαύματα. Ἐντὸς δύο μηνῶν ἠτοίμασε στρατὸν ἐκ τριακοσίων χιλιάδων. Καὶ μολοντί δὲν ἐπίστευε πλέον τὸσον πολὺ εἰς τὸν ἀστέρα του, μολοντί τὸν ἐφόβιζεν ἡ προδοσία, μολοντί τὸν ἀνησύχει ἡ ἀπειρία τῶν νεοσυλλέκτων του, ἐν τούτοις ἠλπίζεν ἀκόμη ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Συμμάχους.

Τὴν 12 Ἰουνίου 1815 ὁ Ναπολέων ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Κεραμαϊκοῦ, ὅπου αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἄφινε οὔτε σύζυγον, οὔτε τέκνα, — καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ θεάτρον τοῦ πολέμου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ γαλλικὸς στρατὸς διήλθε τὴν Σάμβρην καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. . .

Δὲν θὰ σας περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, τὴν περίφημον αὐτὴν μάχην, περὶ τῆς ὁποίας τόσα ἠκούσατε καὶ ἴσως ἀνεγνώσατε, καὶ βεβαίως θὰ ἀνεγνώσατε. Ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ ὑπῆρξε πανολεθρία διὰ τὸν Ναπολέοντα. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκα. Εἰς τὰς δύο ἡττηκῆς. . . εἰς τὰς τέσσαρας, ἦτο ἀκόμη νικητής. . . εἰς τὰς ἑπτὰ ὅμως, ἦτο ἠττημένος !

Καθ' ἣν ὥραν ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν μάχην, ὁ Ναπολέων ἔστειλε τὸν Ἐκτορα εἰς Παρισίους διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήσιν. Ἄλλα μὲν τὸ τηλεβόλον διελάλησε τὴν νίκην ταύτην, ἄλλη φήμη διεδόθη, καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἀληθής, ἡ τελευταία πράξις τοῦ δράματος : Ὁ γαλλικὸς στρατὸς κατεστράφη καὶ ὁ Ναπολέων ἠττημένος, ἐπέστρεψε διὰ νυκτὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἡλυσίων. Ἐκεῖθεν, ἀπελπίς πλέον καὶ συντετριμμένος, ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μαλμαϊ-

ζῶν—ὅπου ἄλλοτε ἔζησε τὸσον εὐτυχῆς με τὴν Ἰωσηφίναν, — καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἕως νὰ ληφθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις.

Ὁ Ἐκτωρ ἠκολούθησε τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸ Μαλμαϊκόν. Μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ περιεπλανᾶτο μόνος εἰς τὸν κήπον, ἀνθρώπος τις τὸν ἐπλησίασεν. Ἦτο ὁ Πέτρος Πομπόνης.

— Κατῶρθωσα νὰ εἰσέλθω χάρις εἰς τὴν στολήν μου, εἶπεν ὁ Ἄστυνός πρὸς τὸν Ἐκτορα. Πρέπει νὰ ἴδω ἀμέσως τὸν Αὐτοκράτορα. Προσπάθησε νὰ με εἰσαγάγῃ. Ἔχω νὰ τῷ ἀνακοινώσω σπουδαιότατα πράγματα.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Πομπόνης εἰσήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐδυσκολεῖτο νὰ τον ἀναγνωρίσῃ· τὸσον ἦτο ὠχρός, μελαγχολικὸς, καταβεδλημένος.

— Τί θέλετε νὰ μου εἰπῆτε ; ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— Μεγαλειότατε, ἦλθα με μύριους κινδύνους νὰ σας ἀνακοινώσω ἐν σχέδιον σωτηρίας. Εἰς τὴν Χάβρην εὕρισκεται αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐν ἐμπορικῶν πλοίων, Ἀμερικανικῶν. Ὁ πλοίαρχος δέχεται νὰ σας παραλάβῃ. Τὰ τῆς μεταβάσεώς σας εἰς Χάβρην εἶνε προητομασμένα. Μόλις ἐπιβιβασθῆτε, ὁ πλοίαρχος θὰ πομπήσῃ. Ἄπὸ αὐριον εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν Σημαίαν, ἐνῶ ἐδῶ εἰσθε εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐχθρῶν σας. Μεγαλειότατε, δέχεσθε ;

Ὁ Ναπολέων ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός. Κατόπιν εἶπε :

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἄστυνός μου. Ἄλλα ἡ φυγὴ δὲν εἶνε ἴδιον τῆς ἀξιοπρεπειᾶς μου. Δὲν θέλω νὰ κρυφθῶ ὡς κακοῦργος. Ἡ Γαλλία ὀφείλει νὰ με ὑπερασπίσῃ !

— Μεγαλειότατε, συλλογισθῆτε ! ὑπέλαθεν ὁ Πέτρος. Οἱ σύμμαχοι βαδίζουν κατὰ τῶν Παρισίων, μετ' ὀλίγον θὰ περικυκλώσουν τὸ Μαλμαϊκόν. Ὁ Βλύχερος ὤμωσε τὴν κατατροπῆν σας. Ἄπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ σας συλλάβῃ. Ἀκούσατε ! ἀκούσατε ! Τὰ πρωσιῶνα τηλεβόλα κροτοῦν. Ὁ ἐχθρὸς εὕρισκεται εἰς τὴν Κομπιέννην !

— Εἰς τὴν Κομπιέννην ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀκούσας τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων. Αὐριον θὰ εἶνε εἰς Παρισίους. Ὅχι ! δὲν πρέπει νὰ τους ἀφῆσωμεν ! Ἔχω ἀκόμη ἑκατὸν χιλιάδας στρατοῦ· εἶνε ἀρκετὸς νὰ πωθήσῃ τοὺς συμμάχους. Κάθησε, Ἐκτωρ, καὶ γράφε. Σεῖς, κύριε, θὰ φέρете τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ τὴν σώσω !

Καὶ ὑπηγόρευσε τὴν πρότασιν του. Καίτοι παραιτούμενος τοῦ θρόνου, ἐζήτη νὰ τῷ ἐπιτραπῆ νὰ ὑπηρετήσῃ ἐτι

ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν ὀρκίζετο νὰ σώσῃ.

— Δώσατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, κύριε Ἄστυνός μου.

— Καὶ τὸ ἀμερικανικὸν πλοῖον, Μεγαλειότατε ;

— Ὅχι, κύριε, ἔγω πρέπει νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν !

Ὁ Πέτρος Πομπόνης ἀπῆλθεν ἐκπληκτος, ἀμφιβάλλων . . .

Ἄλλα τὰ μέλη τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως δὲν ἔδωσαν πίστιν εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐφοβήθησαν ἴσως ὅτι, μολοντί ἐδίδο τὸν λόγον τοῦ ὅτι παρατεῖται τοῦ θρόνου, θὰ τον ἀνεκάλει εὐθὺς ὡς ἀπέκρουε τοὺς ἐχθρούς. Ὁπωσδήποτε ἡ πρότασις ἀπερρίφθη, καὶ ὁ Ναπολέων ἠναγκάσθη νὰ ἐλθῆ, καὶ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν ἠλιθεράν ὁδὸν τῆς ἐξορίας. . . Μετέβη οὕτως εἰς τὴ Ροσεφώ, ὅπου ὁ διοικητὴς εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του μίαν φρεγάταν, διὰ νὰ τον μεταφέρῃ εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπου ἂν ἤθελεν.

Ἄλλ' ὁ Ἐξορίστος ἐβάδιζε καὶ πάλιν ὡς ἐν θριάμβῳ, καὶ παντοῦ τὸν ὑπεδέχοντο δι' ἐπευφημιῶν : Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ποχωρισθῆ, ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ ἥρωσ του, ἂν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐξ Ἑλβας ἐπιστροφὴν. Ἦτο ὅμως ἀργά ! καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος ὠμοῖαζε πρὸς φλόγα ἀσθενῆ, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἠδύνατο νὰ σβύσῃ !

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

(Σατυρικός μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)

Τὴν κούκλα μου, κύριε, σὰς σὸστήνω, Ντεμοαέλλ τρε σία, τρε κοιλιά! Πῶς κρε μονταῖν ἀνατροπὴ τῆς δίνω καὶ τῶχω γὰ καμὰρι μου κροφό.

Νοικοκυρὸ καὶ τὰξὶ καὶ κοιλίνα καὶ ράψιμο δὲν ξέρει, τί θὰ πῆ. Τὰ δάχτυλά της, τὰσπρα σὰν τὰ κρίνα, Νὰ τα λερῶσῃ, τῶχω σὲ ντροπή.

Ἑλληνικὰ νὰ ὀμιλῆσ' ἡ Μαίρη; Ἑλληνικὰ; Ποεῖ, γὰ τὸ θεο! Ἄμ τότε πῶς λοιπὸν θὰ διαφέρῃ Ἄπὸ τὸν ἄλλο πρῶστυχο λαό;

Μὰ γαλλικὰ καὶ πιάνο! ἀπὸ τὰ ξέρει Ὁσὸν Γαλλὶς ἀρτίστ, ἂν καὶ μικρὴ καὶ φρὰ ἂ μὲν κρατεῖ πάντα ἐπὶ χέρι καὶ τῶνεται με μὸδα «ντεργὲ κρή».

Μὲ τὴ μαμὰ της τρέχει δὴ μὲρα Σὲ βίβλιτες, σὲ κάθ' ἀπρὸ-μυτί! Μάχουμε καὶ «ζὸφ φὶξ» κάθε Δευτέρα, Μὲ «μπαλ ντ' ἀνγὰν» καὶ «φάιβ-ο-κλά-τῆ».

Ἐ, ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ, δὲν εἶνε, λέτε, τοῦ «χάι-λάιφ μὲν» ἀληθινῆ; Τέτοια «ντεμοαέλλ, με ντάμ», γὰ πέτε, δὲν εἶνε «φὲρ ντὲ σιέκλ» Παρισινῆ; Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 404)

— Λοιπὸν ; ἐπείσθης τώρα ; εἶπεν ἡ κυρὰ Ἀρκουδα.

— Ὅχι ! ὄχι ! ἀκόμη ! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ! εἶπεν ὁ χωρικός με νέα κλάματα.

Καὶ παρεκάλεσε τὸσφ πολὺ τὴν Ἀρκουδα, ὥστε τὴν ἔλαμε νὰ του δώσῃ καὶ τρίτην προθεσίμian.

Ἀπέβω ἀπὸ ἕνα δάσος εὐρηκαν ἕνα Λεοντάρη πού τους ἐκότταξε με ὕφος σοβαρὸν καὶ μεγαλοπρεπές.

— ὦ, μεγάλε Βασιλῆ τῶν ζῶων, ἐσὺ θὰ μας κρίνης! ἐφώνησεν ὁ χωρικός.

Καὶ ἐδιηγήθη πάλιν τὴν ἱστορίαν του. Τὸ Λεοντάρη ἐπεινούσε. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ φάγῃ τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ μαλώσῃ γι' αὐτὸ με τὴν Ἀρκουδα.

— Μὰ πῶς μπόρεσε μίᾳ τόσφ μεγάλη Ἀρκουδα νὰ νανέβῃ σὲ τέτοιο ἀμαξάκι ; ἠρώτησε.

— Μὰ νὰ που ἀνέβηκα ! Ξεῦρω καὶ ἐγώ ; εἶπεν ἡ Ἀρκουδα.

— Μοῦ φαίνεται πῶς με γελᾶς. Γιὰ κατέβα κάτω, καὶ ἀνέβα πάλι, γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς το κάνεις !

Ἡ Ἀρκουδα κατέβη, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς τὸ ἀμαξί.

— Περίεργο πρᾶγμα ! Δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ εἶσαι τόσφ εὐκίνητη. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως χωρὶς ἄλλο εἶπε ψεῦματα. Ἀδύνατον νὰ ἐμβῆκες μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ σακκί . . . Δὲν μου δείχνεις, σὲ παρακαλῶ, πῶς το ἐκατόρθωσες ;

Ὁ χωρικός ἀνοῖξε τὸ σακκί καὶ ἡ Ἀρκουδα ἔχωσε μέσα τὸ κεφάλι της.

— Καλὰ τὸ κεφάλι, εἶπε τὸ Λεοντάρη, τὸ ξεῦρω. Μὰ σεῖς μοῦ εἶπατε πῶς ἐχῶρεςες ὅλη μέσα.

— Νά, νά ! εἶπεν ἡ Ἀρκουδα, καὶ ἐχῶθη ὅλη μέσα εἰς τὸ σακκί.

— Τώρα, ἄνθρωπέ μου, εἶπε πάλιν τὸ Λεοντάρη, δὲν μου δείχνεις πῶς ἔδεσες τὸ σακκί ;

Ὁ χωρικός ἐπιασε ἀμέσως τὸ σχοινί καὶ ἔδεσε τὸ σακκί καλὰ, καλὰ.

— Ἔτσι τὸ ἔδεσες ;

— Ἔτσι, Βασιλῆ μου.

— Μπράβο ! Καὶ τί δουλειὰ κάνεις, σὲ παρακαλῶ ;

— Εἶμαι γεωργός, Μεγαλειότατε.

— Ἔτσι αἰ ; Ὡστε λοιπὸν ξεῦρεις νὰ κτυπᾶς τὸ σάρι ;

— Ἀκούς ἐκεῖ !

— Γιὰ δεξέ μου λοιπὸν, πῶς κάνεις !

Καὶ ὁ χωρικός ἐπῆρε ἕνα σιδερένιο ραβδί, πού εἶχε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἄρχισε νὰ κτυπᾶ με ὅλη του τὴ δύναμιν τὸ σακκί . . .

Ἡ Ἀρκουδα ἐφώνησε δυνατὰ ἄλλ' ὁ χωρικός πρέπει νὰ ἦταν κωφός, γιατί ἐκτυποῦσε ὀλονένα, ἐκτυποῦσε, δὸς του καὶ δὸς του !

Καὶ ἐκεῖ τοῦ ἐκτυποῦσε, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, χωρὶς νὰ κούη καὶ χωρὶς νὰ βλεπῆ, δίδει μιά, — δὲν θὰ το ἔκαμε βέβαια ἐπίτηδες ! — πέρνει τὸ Λεοντάρη ἐπὶ μνηγγί, καὶ το ἀφίνει ἐπὶ τὸν τόπο.

— Καλὰ νὰ πάθης ! εἶπεν ὁ χωρικός. Ἦσουν ἔτοιμος καὶ σὺ νὰ πῆς πῶς ἡ εὐεργεσίαις ξεχνιοῦνται, ἔ ; Ἄμ σε κατάλαβα, ἀπὸ τὸ μάτι σου πού ἐγυάλιζε. . . Μοῦ ἐφάνηκε μάλιστα πῶς εἶχες ὄρεξι νὰ με φᾶς !

Καὶ με αὐτὸν τὸν ἐπικηδεῖον τοῦ Λεονταρίου, ὁ χωρικός, — χωρὶς νὰ νοῖξῃ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σακκί τῆς Ἀρκουδας, πού ἀνέπνεε ἀκόμη, — ἐφυγε τὸ γρηγορώτερον πρὸς τὸ χωριὸ του.

* *

Λοιπὸν ; τὰ παλαιὰ εὐεργετήματα λησμονοῦνται πραγματικῶς ;

— Ναι, εἶπε τὸ Ἄλογο.

— Ναι, εἶπεν ὁ Σκύλος.

— Ναι, θὰ ἔλεγε τὸ Λεοντάρη.

— Ὅχι, ὄχι ! θάποκριθοῦν τὰ παιδιὰ, — καὶ αὐτὰ θὰ ἔχουν δίκαιον.

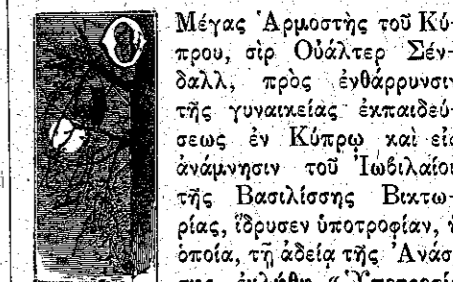
Μόνον τὰ ἀδικήματα πρέπει νὰ κλησμονοῦνται !

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Νοεμβρίου

Μέγας Ἀρμοστής τοῦ Κύπρου, σὶρ Οὐάλτερ Σένδαλλ, πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς γυναικειᾶς ἐκπαιδεύσεως ἐν Κύπρῳ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἰωβιταίου τῆς Βασιλείας Βικτωρίας, ἰδρυσεν ὑποτροφίαν, ἡ ὁποία, τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἀνάσσης, ἐκλήθη « Ὑποτροφία Βικτωρίας. » Ἐκ τῶν τόκων τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ὠρίσε πρὸς τοῦτο ὁ δωρητής, μίᾳ μαθήτρια ἀνά πενταετίαν, ἡ ἀρίστη τῶν μαθητριῶν τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου Παρθενωγαγείου, στέλλεται εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν τῆς, λαμβάνει δὲ ὡς ἐνδειξὴν τιμῆς καὶ ἐν μεταλλῶν ἀναμνηστικῶν, τὸ ὁποῖον ἐκόπη ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν.

Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία ἔτυχε τῆς διακρίσεως ταύτης καὶ τῆς τιμῆς, εἶνε ἡ ἀρίστη μαθήτρια τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ Παρθενωγαγείου Δεσποινῆς Ἑλένη Χρήστου, ἡ ὁποία σταλεῖσα εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰσήλθεν εἰς τὸ Ἀρσάκειον, ὅπου καὶ ἐξακολουθεῖ τώρα τὰς σπουδὰς τῆς. Τὸ ἀναγράψω μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως, διότι ἡ Δεσποινὴ Χρήστου εἶνε συνδρομητριά καὶ φίλη τῆς

«Διαπλάσεως» ἐκ τῶν θερμότητων ἡ δὲ ἀγάπη μᾶς κάμνει ὥστε πᾶσαν διάκρισιν καὶ πᾶσαν χαρὰν εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μας, νὰ τὴν θεωρῶμεν ὡς ἰδικὴν μᾶς διάκρισιν καὶ ἰδικὴν μᾶς χαρὰν.

Προχθὲς ἡ Διοκίτις Χρήστου ἠτύχησε νὰ λάβῃ παρὰ τῶν μητρικῶν χειρῶν τῆς Διευθυντρίας τοῦ Ἀρσακείου καὶ τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον, διαβιβάσθην πρὸς τὴν Κυρίαν Μπουκουβάλα ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας μετὰ κολακευτικωτάτης ἐπιστολῆς.

Τὸ μετάλλιον τοῦτο, ἀργυροῦν καὶ ἐξηρητημένον ἀπὸ μεταξίνης βαθυκυάνου ταινίας, εἶνε μικρὸν καλλιτέχνημα. Ἐπὶ τῆς μίας ὀψεως φέρει ὠραίαν προτομὴν τῆς Ἀνάσσης καὶ γύρω ἀγγλιστὶ τὰς λέξεις :

«Υποτροφία Βικτωρίας. Κύπρος. Βικτωρία Βασίλισσα καὶ Αὐτοκράτειρα, 1897.» Ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὀψεως, ἐντὸς πλαϊσίου καὶ ἐπίσης ἀγγλιστὶ, ἀναγιγνώσκονται τὰ ἑξῆς : «Ἰδρῦθη ἐπὶ τῷ 60ῷ ἔτει τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ὑπὸ τοῦ Σίρ Οὐ. Σένδαλλ, ἱππότη τοῦ τάγματος τῶν ἁγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου, Μεγάλου Ἀρμοστοῦ.» Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς αὐτῆς ὀψεως, ἐν συμπλέγματι κλάδων δάφνης, ὑπάρχουσι ἑλληνιστὶ αἱ λέξεις :

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

Τοῦτο σημαίνει : «Ἀρίστευε πάντοτε!» Ἴδου συμβουλὴ, τὴν ὁποῖαν ἐπέβλεψεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ ἡ Δνίς Ἐλένη Χρήστου. Ὁ λαμβάνων τιμὰς καὶ διακρίσεις, ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φαίνεται πάντοτε ἄξιος αὐτῶν, πάντοτε καλλίτερος. Ἄν ὑπερφηρανευθῇ καὶ νομισθῇ, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὰ πάντα, θὰ ζημιωθῇ. Ἄπ' ἐναντίας ἡ τιμὴ, ἥς ἔτυχεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου, πρέπει νὰ τῷ χρησιμεύῃ ὡς περὶ στήρ, διὰ νὰ φθάσῃ μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν μέχρι τοῦ τέρατος. Καὶ τοῦτο θὰ κατορθώσῃ βεβαίως ἂν εἶνε πάντοτε μετρίωρον καὶ φιλόπονος, καὶ ἂν ἔχῃ ὑπ' ὄψει τοῦ τῆς μεγάλης ὑποχρέωσιν τοῦ «Αἰὲν Ἀριστεύειν.» Ἴδου τί θὰ ἔλεγα πρὸς τὴν Δνίδα Ἐλένην Χρήστου μαζί μετὰ τὴν θερμὰ συγχαρητήρια, διὰ τὴν τιμὴν ἥς ἤξιώθη, καὶ διὰ τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας μᾶς ἐνέπνευσε.

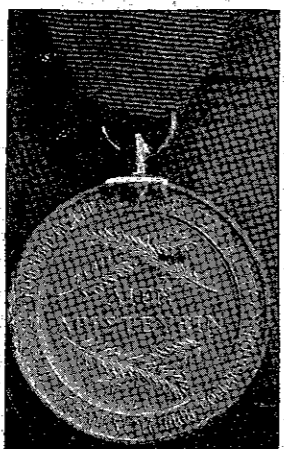
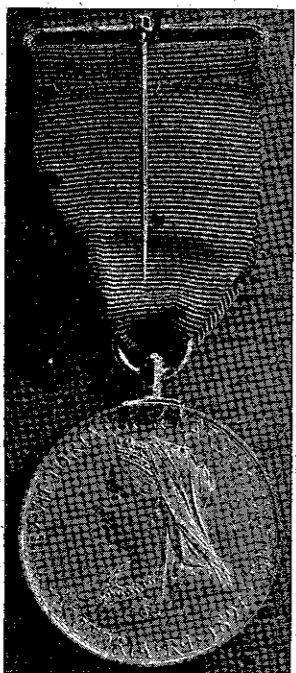
1 Δεκεμβρίου

Τὸ Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως δι'

ἐπιστολῆς του, μοι διηγείται τὸ ἑξῆς συγκινητικὸν ἐπεισόδιον :

«Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ἐνῶ μία μακρινὴ θεία τῆς μητρὸς μου ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς, τῆς ἔπεσαν ἀπὸ τὴν τσέπην δύο εἰκοσιπεντάρικα. Δὲν το ἐνόησε, καθὼς ἦτο ἡδὴ ἀρκετὰ γραία καὶ ἴσως οὐτε κἂν ἐνθυμείτο τί εἶχεν εἰς τὴν τσέπην τῆς.

«Εἰς τὸ κάτω πάτωμα τῆς ἰδίας οἰκίας ἐκατοικοῦσε μία γυναῖκα πολὺ πτωχή, μετὰ μίαν θυγατέρα δεκαεξατῆ, φθισικὴν. Ἡ μόνη ἡ γυναῖκα αὐτῆ εἶδε τὰ πεσόντα χρήματα, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ οὔτε διὰ τὸν ἰατρὸν οὔτε διὰ τὰ ἰατρικὰ τῆς κόρης τῆς, ἀπεφάσισε νὰ τὰ πάρῃ. Ἐπῆγε λοιπὸν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ γονατίσασα μετὰ τὰ δύο εἰκοσιπεντάρικα εἰς τὸ χέρι, ἐζήτησε μετὰ δακρύων συγχώρησιν, διότι ἠναγκάζετο σήμερον νὰ τὰ κρατήσῃ, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν δεινὴν τῆς περιστάσιν, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἀργότερα, εὐ-

θὺς μόλις ἤθελεν ἠμπορέσῃ, θὰ τὰ ἀπέδιδεν εἰς τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία τὰ ἔχασεν. «Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θεία μας, ἐπειδὴ ἦτο πλέον πολὺ γραία καὶ δὲν εἶχε κανένα, οὔτε σύζυγον, οὔτε τέκνα, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅπου καὶ μένει μαζί μας ἕως τώρα. Χθές, εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, βλέπομεν μίαν γυναῖκα μαυροφόραν, ἡ ὁποία ἔρχεται καὶ ζητεῖ τὴν θείαν μας. Μόλις τὴν βλέπει, πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ παρουσιάζουσα εἰς αὐτὴν δέσμην χαρτονομισμάτων, τὴν παρακαλεῖ νὰ τὰ λάβῃ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ἡ θεία μας, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν οὔτε κἂν ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα, δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ μαυροφόρα διηγῆθη τὴν ἱστορίαν καὶ εἶπεν, ὅτι τῆς ἐπέστρεψε τὰ χρήματα τὰ ὁποία ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καὶ χωρὶς τὴν ἄδειάν τῆς, εἶχε πάρῃ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν. Προσέθεσε δὲ, ὅτι μόλις σήμερον κατῴρθωσε νὰ συνάξῃ τὸ ποσὸν καὶ νὰ το ἐπιστρέψῃ, καὶ ὅτι εἰς ὅλον

αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε μεταλάβῃ τῶν ἀγράντων μυστηρίων.

«Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα ὅλους, καὶ προσάπτων τὴν θείαν μας, ἡ ὁποία θαυμάσασα τὴν ἀρετὴν τῆς πτωχῆς γυναίκας, ὄχι μόνον τὴν ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα τῆς ἐχάρισε.»

Καὶ τὸ Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως ἐπιλέγει : «Ἄν ἐδίδοτο καὶ ἐν Ἑλλάδι βραβεῖα ἀρετῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἐν καὶ ἡ ἐνάρετος καὶ πτωχὴ αὐτὴ γυναῖκα ;

5 Δεκεμβρίου.

Πρωτότυπον γαλλικὸν μάθημα : — Μαμά, ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Καίτη, τὸ γιὰ πῶς τὸ λέγουν γαλλικά ; — Ποιὸ γιὰ, παιδί μου ; — Νὰ μαμά, αὐτὸ ποῦ λέμε ; γιὰ μένα, γιὰ σένα. — Ἄ! αὐτὸ γαλλικὰ τὸ λέγουν ποὺ ὄρ. — Ὡστε λοιπὸν, μαμά, τὴ γιὰ γιὰ γαλλικὰ τὴν λέγουν ποὺ ὄρ ;

Φθάνει νὰ τα ἔχῃς καλά μετὰ τὴν συνείδησίν σου καὶ μὴ σε μέλη ἂν διὰ τοῦτο τὰ χαλάσῃς μετὰ οἰονδήποτε ἄλλον. Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μονολογῶν ὁ Ἀμλέτος τοῦ Σαίξπηρ, ἐρωτᾷ : «Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ ;» Κ' ἐγὼ ἀποκρίνομαι : «Ἄν εἶνε νὰ ζῆ διὰ νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ φαίνεται χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους, ἄς ζῆ ! Ἄλλ' ἂν ζῆ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, εἶνε ἐντελεῶς περιττός.»

Μέγα προτέρημα εἰς τὸν ἄνδρα ἡ γενναιοῦτης. Ὅσον ἀξιολύπητον θὰ εἶνε ἓνα Παλλικάρι τῆς Φωκίης, τὸσον ἀξιοθαύμαστον ἓνα Παλλικάρι τῆς Λαζίας. (Λαζία μ' ἓνα ὄνομα λέγονται τὰ περὶχωρὰ τῆς Τραπεζοῦντος, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι φημιζονται ἐπὶ γενναιοῦτητι.)

Ἡ ἀρετὴ τῶν καυχωμένων ἐπ' ἀρετῇ, εἶνε ὡς ἐπιτοπιεῖστον τὸσον ἀληθῆς, ὅσον καὶ ὁ τίτλος τοῦ Μαρκεσίου τῆς Γαλλοσσας.

Ἡ Σιδωνία Μορατζῆ, ἡ ὁποία ἦτο δεσποινὶς ἐβδομήκοντα ἐτῶν, δὲν εἰμπορεῖ ἀρά γε νὰ ὀνομασθῇ Ταναγραία Κόρη ;

Ὅταν εἶνε φύσει κακὴ ἡ ψυχὴ, οὔτε γονεῖς, οὔτε διδάσκαλοι ἰσχύουν ἐναντίον τῆς. Εἰς τὴν Ραγδαίαν Βροχὴν ἡ ὀμβρέλλα εἶνε περιττή.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 405)

Θὰ ἦτο περίπου ἡ ἐνδεκάτη, — μολοντὶ καγὲν ὠρολόγιον εἰς τὸν πύργον δὲν ἦχει οὔτε ἐδείκνυνεν ὥραν, διότι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ὅλα χαλασμένα, — ὅταν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἠσυχίαν τῆς νυκτός, ἠκούσθη κάτι ὡς ὑπόκωφος βροντῆ. Ἦτο βροντὴ τροχῶν κινουμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θύελλα ἀμαξῶν, πλησιάζουσα ὀλονεν τὸν πύργον τῆς Μαντζουράνας καὶ σταματήσασα ἐξαίφνης πρὸ τῆς μεγάλης θύρας. Ἡ μεγάλη αὐτὴ θύρα, κλεισμένη διὰ διπλοῦ θυροφύλλου σαρακοφαγωμένου, μετὰ κερὰ ἐσκωριασμένα, διεισθέρει τὸ παλαιὸν τῆς ῥόπτρον, — μίαν σιδηρὰν σαλαμάνδραν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ περιεργὸν τοῦτο ῥόπτρον ἀντήχησεν ἀποτόμως καὶ ἀφύπνισε ὅλας τὰς ἠχοῦς, μέσα καὶ ἔξω. Ἐνόμιζέ τις ὅτι σφυρία ἀοράτων χαλκῶν ἀνταπεκρίνοντο μακρόθεν ἐν τῇ νυκτί. Ἀλλὰ τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἐπανειλημμένα κτυπήματα τῆς σαλαμάνδρας δὲν ἀφύπνιζαν κανένα εἰς τὸν πύργον. Τότε μέγας θόρυβος ὀμιλιῶν, γελῶτων, κραυγῶν, ἀνεμύχθη μετὰ τὸς νέους καὶ ἐπιμόνους κρότους τῆς σαλαμάνδρας.

Ἐπὶ τέλους ἠκούσθη τριγμός, ὡς ἀνοιγομένου παραθύρου, καὶ ἀμέσως μία φωνὴ ἰσχυρὰ ἀντήχησεν εἰς τὸ σκότος, ὡς νὰ ἐβγαίνεν ἀπὸ τρομπῶνι.

«Ποῖος εἶνε !» — Τὸ νερὸ καὶ ὁ ἀέρας ! ἀπήντησαν κάτωθεν.

Καὶ τὸ τρομπῶνι ἀνέκραξεν ἀμέσως : — Τὰ παιδιά μου !

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν ὁ ἱππότης, χωρὶς κἂν νάναψῃ ἓνα φῶς, τρέχει βιαστικὰ, ἀνατρέπει ὅτι συνατὰ ἔμπρὸς του, καὶ κατέρχεται πασπατευτὰ τὴν κλίμακα τοῦ πύργου...

Μετ' ὀλίγον ἀκούεται κρότος μογλοῦ, τριγμοῦ κλειδιοῦ καὶ στεναγμοῦ θυροφύλλου, — καὶ ἓνα φάντασμα λευκοφόρον ἐπιφαίνεται ἀορίστως εἰς τὸ σκότος.

Ἄλλαι ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἀνθρώπινοι σιαεὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀνακινουόμενοι εἰς τὸ σκότος περὶξ δύο μεγάλων ἀμαξῶν. Καὶ διαμῖξ ὅλον αὐτὸ τὸ σμῆνος περικυκλώνει τὸν ἱππότην. καὶ τὸν ἐναγκαλιζέται, καὶ τὸν καταφιλεῖ, καὶ τὸν σφίγγει καὶ τὸν πνίγει, ἐνῶ αἰσθάνεται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, δάκρυα εἰς τὸν λαϊμόν, δάκρυα εἰς τὸ στήθος, δάκρυα παντοῦ.

— ὦ, παιδάκια μου ! ἀγαπημένα μου παιδάκια ! ψελλίζει. Ἦλθατε τέλος πάντων ! τί χαρὰ ! Ἄλλὰ σεῖς ἐφύγατε δύο καὶ ἐγυρίσατε... κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πόσοι. Τί συμβαίνει ; Μήπως ;

— Νὰ, σοῦ ἔφεραν τὸν ἀδελφὸ σου

καὶ τὲς ἀνεφίξες σου... ἀπήντησε τότε μία φωνὴ συγκεκλιμένη.

— Μπα ! μπα ! καλέ, σὺ εἶσαι, μικρέ ; Ποῦ νὰ σε γνωρίσω σὲ τέτοιο σοτάδι ! (Σημειωτέον ὅτι ὁ ἱππότης Μαντζουράνας ἐκ παλαιᾶς συνήθειας, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἀφήκεν, ὠνόμαζε τὸν δευτερότοκον ἀδελφὸν του μ. κ. ρ. ν.)

— Ναι, καί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ μ. κ. ρ. ν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἄς ξυμῶμεν μέσα, νάναψωμεν τοῦλάχιστον ἓνα φῶς...

Ἐλάτε, ἐγὼ ξεύρω τὰ κατατόπια. — Προσοχὴ ἐστὶ σκάλα, γιατί μόλις κρατεῖται τὸ σιδερό της !

— Καλά. Προσοχὴ, κορίτσια. Ἐλάτε ἀπὸ πίσω μου.

Ἀνῆλθον χωρὶς ἀπεικατόν. Καὶ ἀφ' οὐ ἐφόρεσε τὰς παντοφλάς του καὶ τὸν κοιτωνίτην του, ὁ ἱππότης ἐγάλασε τέσσαρα ἢ πέντε σπύρτα ἕως νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νάναψῃ μίαν ἐλεεινὴν λυχνίαν. Ἐκ τούτου ὁ ἀδελφὸς ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι τὸ κράτος τῆς πτωχείας ἐξηκολούθει εἰς τὸν πύργον τῶν πατέρων του ἀδυσώπητον.

Ἐπὶ τὸ φῶς τῆς λυχνίας αὐτῆς, τὸ ὠχρὸν, τρίχον καὶ καπνίζον, ἐκυττάθησαν ὀπισθῆς καὶ ἀνεγνώρισθησαν. Ὁ ἱππότης ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς ὁ ἀδελφὸς του παχὺς καὶ κόκκινος. Ὁ πρῶτος εἶχε ζῆσιν ἐν πτωχείᾳ, ὅπως γηραιὰ ἀράχνη ἐπάνω εἰς παλαιὰν μεσαιωνικὴν πανοπλίαν ὁ δευτερός ἀπεναντίας ἐν ἀνέσει καὶ ἀφθονίᾳ, μέσα εἰς τοὺς ὀλλανδικούς του μύλους, ὡς πετεινὸς εἰς αὐλὴν πλουσίου.

Οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ τὰ φιλήματα δὲν εἶχαν τελειωθῶν. Οὕτως ἐν πλήρει οἰκογενειακῇ διαχύσει ἐπαρουσιάσθη καὶ ὁ γέρω-Λευκίας, ὁ ὁποῖος ἐξύπνησεν ἐπὶ τέλους, καὶ μὴ ἐνόησεν καλά-καλά τί συμβαίνει, ἐχειρονομίει ὁ δυστυχὴς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Ἐν πρόσωπον ἐξ ὄλων, τὸ ἐκύτταζε πλαγίως, δυσπίστως καὶ ὑπόπτως, ὡς ἐχθρὸν : τὴν Βερενίκην. Ναι, εἶχον παραλάβῃ καὶ τὴν φλύαρον ὑπηρετρίαν εἰς τὸ ταξείδιον.

Καὶ ἤρχισεν ἡ συνομιλία ταχεῖα καὶ ζωηροτάτη. Ὅλοι ἠρώτων καὶ ὄλοι ἀπεκρίνοντο. Μετ' ὀλίγας λέξεις τὰ εἶπον καὶ τὰ ἔμαθαν ὅλα, κεφαλαιωδῶς, ἐπιφλασσομένοι γὰ ἐπανέλθουν ἀργότερα ἐπ' ἑκάστου θέματος καὶ νὰ εἰσελθουν εἰς τὰς λεπτομερείας.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν Στέφανον ! εἶ-

πεν ὁ Ἰωάννης δὲν πιστεύω νὰ ταξιδεύῃ ! — Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης. Λευκία, πήγαινε νὰ τον φωνάξῃς. Πῶς δὲν ἤκουσε τίποτε ;

Ὁ Λευκίας ἐκύτταξε τὸν κύριόν του μετὰ βλέμμα ἐπισημνόν, ἔλαβεν ὄφρος περὶλυπον, κατόπιν ἔθεσεν ὑπὸ τὸν ἀντίχειρα τὸ ἄκρον τοῦ μέσου δακτύλου καὶ το ἐτίναξε.

— ὦ Θεέ μου ! εἶνε βουδὸς ὁ δυστυχιμένος ; ἐψιθύρουν ἡ Βερενίκη μετὰ λυχνίαν ἐλεεινὴν. Τί συμφορά !

— Πῶς ; δὲν εἶνε ἐδῶ ; ! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ἐνοήσας τὸ νεῦμα τοῦ ὑπηρετοῦ. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ;

— Εἰς τὴν σπηλιὰ τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας, ἀπήντησεν ὁ Λευκίας, μετὰ λέξεις πλέον καὶ ὄχι μετὰ νεύματα. (Τὸ ἤξευρεν ὁ πονηρὸς ! Καλὰ λοιπὸν εἶπα, ὅτι ἂν δὲν ὀμιλοῦσε πολὺ, τὰ ἐβλεπεν ὁμῶς ὅλα !...)

— Εἰς τὴν σπηλιὰ ! τέτοιαν ὥρα ! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης κατάπληκτος. Καί τί κάνει ἐκεῖ μέσα ;

Ὁ Λευκίας ἔψαυσε τὰ χεῖλη μετὰ τὸ δάκτυλον.

— Δὲν ἤξεύρεις ; Περιεργον !

— Πήγαινε νὰ τον εὑρῆς, εἶπεν ὁ Πέτρος. Τὸ δάσος δὲν εἶνε μεγάλο.

— Ἄς πᾶμε καλλίτερα ὄλοι μαζί ! εἶπεν ὁ θεὸς Μαντζουράνας.

— Ναι, ναι ! ἄς πᾶμε ὄλοι ! ἀνέκραξαν αἱ δεσποινίδες, κροτούσαι τὰς χεῖρας περιχαρεῖς — προσάπτων ἡ Στεφανία.

Ὁ ἱππότης δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην. Ἦτο τὸσον εὐτυχῆς, ὥστε θὰ ἐπέτρεπε τὰ πάντα.

Κατῆλθον καὶ ἐξεκίνησαν ἐν πομπῇ. Προηγεῖτο ὁ Λευκίας μετὰ φανερὰν. Ἡ Ἰωάννα ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Πέτρου. Μόνη ἡ Στεφανία ἐβάδιζε χωρὶς σύντροφον, ἔμπρὸς-ἔμπρὸς ἀπὸ τῆς ἀνυπομονησίαν τῆς... Ὅπισθον ἤρχοντο ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἀδελφὸς του, καὶ τελευταῖα ἡ Βερενίκη, ὡς οὐραγός. Ἡ ὀνομασία «Σπηλιῶν τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας» ἐπροξένοι εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ζωηρὰν συγκίνησιν καὶ ἐξήπτε τὴν φαντασίαν τῶν παραδόξως καὶ εὐαρέστως. Τί νὰ ἦτο ἀρά γε αὐτὸ τὸ σπηλιῶν ;

Ἐπὶ τέλους, διὰ πολλῶν κατωφερῶν ἀτραπῶν, ἔφθασαν πρὸ τῆς εἰσόδου, τὴν ὁποῖαν ἐφρασσον οἱ ἀγαθωτοὶ θάμνοι. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν. Ὁ ἱππότης καὶ ὁ

«Κάποιος ξένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου.» (Σελ. 405, στήλ. γ')

αδελφός του εξέφρασαν την εκπληξίν των με δύο νεύματα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπορηματικὸν καὶ ἀνήσυχον. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐφρίκισαν. Ἡ Βερενίκη ἔκραζε τὸν σταυρὸν τῆς. Ὁ Λευκίας ἀνοίξε τὸ βυθὸν στόμα του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ του πέση ἀπὸ τὰ χέρια τὸ φανάρι...

Διατὶ δὲ αὐτὰ ; Διότι ἠκούοντο ὑποκωφοὶ κρότοι, κατ' ἰσόχρονα διαστήματα, ἀντηχοῦντες μακρόθεν καὶ ὑποθονίως.

« Ἄν εἶνε ἐδῶ μέσα τέτοια ὥρα, ἐπιθύρσει ὁ κύριος Μαντζουράνας μὲ ἠλωιωμένην φωνήν, ἢ μαγεῖτες θὰ κάμνη, ἢ κίβδηλα νομίσματα ! »

Κανείς δὲν ἀπεκρίθη. Ὅλοι ἔμενον σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι.

Ἐπὶ τέλους κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ ὁ Ἰππότης, ἀφήσας τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπροχώρησε γενναίως, παρεμέρισε τοὺς θάμνους καὶ μὲ τὴν πλέον ἤχηράν του φωνήν, ἔκραξε :

« Στέφανε ! Στέφανε ! »

Τὰ κτυπήματα ἔπαυσαν ἀμέσως. Βήματα βαρῆα ἀντήχησαν, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ σπηλαίου ἔλαμψε φῶς ζωηρόν.

Ἰπὸ τὸ φῶς τοῦτο, μεταξύ τῶν θάμνων, ἐπέφαν ἑν φάσμα, μαῦρον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἦτο ὁ Στέφανος. Ὁ πατήρ του, ὁ Λευκίας καὶ οἱ ἀδελφοὶ του τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

Κραυγαὶ τρόμου καὶ ἤχοι γελώτων ἀντήχησαν συγχρόνως. Οἱ γέλωτες ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν, αἱ ἔντρομοι κραυγαὶ ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν. Ἄλλ' οὔτε οἱ ἀνδρες οὔτε αἱ γυναῖκες ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ χροῦμα τοῦ Στεφάνου. Ἐκεῖνος, εὐρεθείς ἐξαίφνης ἐνώπιον τόσοσ κόσμου, ἐξήλασε διὰ τῶν θάμνων, ἀμήχανος καὶ ἀπορῶν. Ὁ ἰππότης μὲ ὀλίγας λέξεις τῷ ἔμαθεν ὅτι δὲν ἤξευρε καὶ κατόπι, μὲ αὐστηρὸν ὕφος τὸν ἠρώτησε τί ἐσημαίνει ἢ καταμαυρισμένην ἐκείνη περιβολὴ καὶ τί ἐγύρευεν ἐκεῖ-μέσα τέτοια ὥρα.

Φορῶ τὴν στολὴν τῆς ἐργασίας, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος μειδιῶν. Μοῦ ἐχαρίσατε ὡς κληρονομίαν τὴν γῆν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν προσπαθῶ τώρα νὰ πλουτήσω κ' ἐγώ.

— Ἐξηγήσου !

— Γῆ ὑπῆρχε καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ παντοῦ. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ μείνω πλησίον σας, πατέρα. Εἶχα πεποιθήσιν εἰς τὴν Νεραΐδαν Μαντζουράναν, καθὼς ἤξευρέτε, καὶ δὲν ἐβγήκα γελασμένος θὰ σὰς τὰ πῶ, ἅμα ἐπιστρέψωμιν εἰς τὸν πύργον. Ἐλάτε ! θέλω νὰλλάξω, νὰ πλυθῶ, καὶ νὰ φιλήσω τοὺς ἀδελφούς μου, τὸν θεῖόν μου καὶ τὰς τρεῖς ἐξαδέλφους μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμῆ Ζιζιόν ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 52ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 3 Μαΐου 1897, πρὸς εὐρεθὴν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ε. δημοσιευθεισῶν 258 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀλέξανδρος Σ Οἰκονομίδης, 212.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Καλὴ Καρδιά, 196. — Φιλέλλη Μικρασιάτης, 187 (ὁ τοῖν-τόν, ἔχων λύσεις 202, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβεῖου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σπυρίδων Θ. Μ. Τσοῦβαλης, 132. — Πελοναύτης, 130. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 89 (ἢ Ἀνεμόνη, ἔχουσα λύσεις 133, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα Γ' Βραβεῖου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΪΝΟΣ : Θέλιππος, 71. — Ὁραία Κίρκουρα, 48. — Περικλῆς Ἀνδρέαδης, 47. — Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης, 46. — Γραβῆς, 45.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Μικρὸς Ἐθελοντής, 40. — Νικόλαος Μεταξοπούλος, 38. — Ἐσσι Μάρσευ, 28.

Σημειώσεις. Οἱ μὴ σημειοῦντες εἰς τὰς λύσεις τὴν ἡλικίαν των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀνδρέας Εἰζώνος, 211.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κεραυνός, 201. — Λόρδος Βύρων, 157.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κονταλιανός, 155. — Ἀγκυρα τῆς Ἑλπίδος 154. — Τρικυμιώδης Μαλέας, 151. (Τὸ Ἐνεργητικὸν Πουλί, ἔχων λύσεις 154, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβεῖου τῆς Μεσαίας Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΪΝΟΣ : Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 150. — Κύμα τοῦ Δονάθεως, 148. — Ἐωσφόρος, 145. — Σατανᾶς, 144. — Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου, 140. — Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά, 136. — Σοφὸς Σολομών, 135. — Φίλεργος Κόρη, 129. — Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, 127. — Τρεχαγυρνεόπουλος, 126. — Μικρὸς Διάβολος, 123. — Ἀδρα τοῦ Εἰζώνου, 115. — Καρδερίνα, 114. — Κόντε Ραπανάκης, 113. — Ταπεινὸν Ἴον, 110. — Τρομάρας, 108. — Ἀσπροσταμίτης, 95. — Μέλας Ἀετὸς, 93. — Μέλλουσα Καλλιτέχνης, 89. — Μικρὸς Κινέσος Χρ-Χάν, 88. — Ἀκτίς Ἡλίου (ἢ ἐκ Μακροχρόριου) 82. — Ἐθελοντὴς Στρατιώτης, 81. — Ρομβόλος, 77.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, 73. — Στρατηγὸς Ἀρνίβας, 69. — Ἀλκωνίς Ἡμέρα, 68. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 64. — Τρικέφαλος Ὑδρα, 62. — Δευκὸ Μαρονάκι, 53. — Ἰαχρός Βάκχος, 51. — Ὁρέστης Λευίτης, 43. — Τουρτσιμπιδας, 42.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δελφὶν τοῦ Εἰζώνου, 130.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ψαρπούλα, 125. — Καλὴ Ἑλπίς, 112.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὑπολαίς, 104. — Μαρία Ἠλιοπούλου, 102. — Γεωργία Α. Παζινοῦ, 98. (Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, ἔχουσα λύσεις 101, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα Γ' Βραβεῖου τῆς Μικρᾶς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΪΝΟΣ : Ἀστροφεγγιά, 77. — Ἐνοσειχθὼν Ποσειδῶν, 65. — Μέγας Ἀλέξανδρος, 59. — Ἄψε-Σβόσε, 52.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Φλογερὰ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 31. — Ζαπτιέ, 29. — Ζεβάν, 27.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμὲν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων :

Ἄγρια Ἀμερικανίς, 25. — Ἀγρωτριαγαφυλιά, 21. — Ἀγκυρα τῆς Φιλίας, 12. — Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, 28. — Ἀηδὼν τῆς Ερήμων, 5. — Ἀκτίς Ἡλίου (ἢ ἐξ Ἀθηνῶν) 2. — Ἀνδρέας Ἀργοναυτής, 31. — Ἀνθισμένη Λεμονιά, 9. — Ἀρθος τῆς Ἀνατολῆς, 9. — Ἀραπάκος, 17. — Ἀστερόσσα Νηξ, 21. — Ἀτταγίς, 3. — Ἀδρα τῆς Ἐνόσης, 10. — Βασίλισσα Κλεοπάτρα, 9. — Βραχυσταμῆνη Κοκκινούβια, 3. — Γενναία Ἑλληνίς, 9. — Ἐλίς Γέρζην, 5. — Γλυκύλαος Ἀηδὼν, 6. — Δέα, 37. — Ἐκτωρ Δεσφύλλας, 13. — Ἑλληνικὸν Αἰθῆμα, 2. — Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, 12. — Ἐρπύριος Σταυρός, 15. — Ἐκκαρτοζώνη, 20. — Αἰκατερίνη καὶ Χαρίκλεια Ζηκοπούλου, 18. — Μαρία Ἡλιάδου, 5. — Ἰόνιος Πέλαγος, 9. — Ἰωάννης Καποδίστριας, 1. — Κεφαλληνικὴ Ἀδρα, 7. — Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, 1. — Γεώργιος Κόττας, 8. — Λαμπηρόν Φῶς, 14. — Δεσμὴ Πεταλούδα, 35. — Βερνάρδος Λιθιερῆτος, 26. — Ἀδρα τοῦ Ἀρίorius, 16. — Μακρολέλεας, 8. — Μαγούσης (;) 1. — Μέλισσα τοῦ Ὑμητιοῦ, 7. — Μερσεδῆ, 1. — Μονάρχου Χαρά, 1. — Μοῦσα Κλειώ, 15. — Ἀντώνιος Μουσούρης, 8. — Νικόπολις, 6. — Νόμισμα τοῦ Διγίου, 4. — Ἐνεργητικὴ Ἡπειρώτισσα, 6. — Ὀρφεύς, 1. — Παλλήλορι τῆς Λαζίας, 28. — Πάλλουσα Καρδιά, 16. — Πενταμέλιος Λύκος, 23. — Ριδικολος, 3. — Ἐκτωρ Ρινάλδης, 6. — Ρυθολίνδρος Ἀργοναυτής, 11. — Γ. Ρόδος, 1. — Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας, 2. — Σουσουράδα, 23. — Σοφὸς Σοκρατής, 1. — Τηλεκλειδης, 4. — Τποβρόχιον, 26. — Φερεντύχος Χρυσάλλης, 1. — Φιλόμοσος, 10. — Φιλόμοσος Παῖς, 29. — Χιονισμένη Ὀδησός, 2. — Χρυσὴ Βροχή, 19. — Χρυσολαμπὴς Ἀσπὴρ, 1. — Ψαρφύλακος, 33.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1897 καὶ θὰ ἐκδοθῆ διπλοῦν.

Δύο Σάββατα ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τὸ τῆς 20ῆς καὶ τὸ τῆς 27ῆς Δεκεμβρίου.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκδώσω δὲ ο φυλλάδια ἀκόμη, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τόμου τοῦ 1897.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ τόμος, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πλήρως καὶ χρυσόδετος ὡς Δῶρον τοῦ Νέου ἔτους, ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῆ ἐνωρίτερα, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω τὸ προσεχὲς Σάββατον ἐν φυλλάδιον ἀλλὰ διπλοῦν, δηλαδὴ μαζὶ καὶ τὰ δύο ὑπολείμενα φυλλάδια.

Οὕτω λοιπὸν τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1897, θὰ σύγκειται ἐκ 16 σελίδων, καὶ θὰ περιέχῃ :

Τὸ τέλος τοῦ Ἀπολογίου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Τὸ τέλος τῆς Οἰκογενείας Μαντζουράνα.

Ἐν διήγημα Χριστουγεννιάτικον τοῦ Φαίδωνος μὲ μιαν μεγάλην καὶ ὠραίαν εἰκόνα εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Ἐν θαυμάσιον Χριστουγεννιάτικον ποίημα τοῦ κ. Χατζιδάκη.

Τὰ Νέα τοῦ 1898 (ἀναγγελίαν τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ τῶν καινοτομιῶν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.)

Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα.

— Ὡστε λοιπὸν — θὰ ἐρωτήσετε, — τὸ ἄλλο Σάββατον (27 Δεκεμβρίου) θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ λάβωμεν τίποτε ;

Ὅχι. Τὸ ἄλλο Σάββατον θὰ λάβετε ἄλλας ὀκτὼ σελίδας, ἦτοι τὸ Ἐξώφυλλον τοῦ τόμου καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιχομένων.

Αὐτὰ λοιπὸν διὰ νὰ τα ἤξευρέτε, καὶ νὰ συστήσετε μάλιστα ὡς Δῶρον Πρωτοχρονιάτικον τὸν τόμον τοῦ 1897, μὲ τὰ τρία του μυθιστορήματα καὶ τὰ ἄλλα του θαυμασία, ὁ ὅποιος θὰ εἶνε ἔτοιμος καὶ χρυσόδετος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους καὶ θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα, (ἄδειος φρ. 7, χρυσόδετος φρ. 10.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ νέος διδάσκαλος ἐξετάζει τὸν Κουφοκεφαλάκην, καὶ κατόπι τῷ λέγει :

— Κάθισε κάτω. Βλέπω, παιδί μου, ὅτι εἶσαι πολὺ ἀδύνατος.

— Ἐγὼ ἀδύνατος ; ! ἀνέκραξεν ὁ Κουφοκεφαλάκης ἅμ' ἐγὼ βάλε κάτω δλους τοὺς συμμαθητάς μου νὰ, ρώτησέ τους !

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Παιργίτιου

Ὁ Κουφοκεφαλάκης ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ φίλου του, ἐπειδὴ τὸν ὕβρισε βιάξια, τοῦ εἶπε :

— Ἐσὺ εἶσαι βιάξιας ἄλλὰ δὲν σοῦ το λέγω, διὰ νὰ μὴ σε λυπήσω.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φασαρία

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας δλους τοὺς ἔσπευσαν νὰ τοι συγχαροῦν με τῶσφ θερμὰς καὶ κολλητικαῖς ἐκφράσεσι, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἐορτῇ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Αἰχμάλωτος Κελιδῶν (κλεισμένη εἰς τὸ φρούριον τῶν μαθημάτων !) ὅτι μολοντί πηγαίνει εἰς Γαλλικὸν σχολεῖον, ἔμεινε ἑλληνικῆ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.» — Τὰ πόδια τοῦ Ἀναβία τώρα ἐντελῶς καλά σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ γνώμη μου, Θαυμαστά τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, εἶνε διὲ πρῆπει νὰ ἐνωθῆτε καὶ νὰ ὁμονοήσετε. Εἶδα μὲ χαρὰν μου διὲ εἶσθε ἄλλοτε συμμαθηταὶ με τὸν Στέφανον Βούλγαρη καὶ θὰ οἱ δυο σας ἐπρωτεύετε εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὅτι ἐγὼ εἶπω διὲ τὸ τῆσπιόν του τώρα δὲν σε ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ καὶ διὲ θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ διακοπέντα μαθήματα, με τὴν ἐπίπαια νὰ τον φθάσῃ.

ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ, Πέννα Ποιητοῦ, δὲν ἀπαντῶ ἂν αἱ στελλόμενα Πνευματικὰ Ἀσκήσεις εἶνε καλαὶ ἢ ὄχι ἂν εἶνε καλαὶ, θὰ τὰς ἴδῃ δημοσιευόμενας ἄλλὰ καὶ πρὶν τὰς ἴδῃς, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας. Δαυθῆνω τῶσας χιλιάδας κατ' ἔτος, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατῶ λογαριασμὸν καὶ νὰ δίδω λόγον διὰ κάθε μίαν. Εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου ἀπήνησα, καθὼς εἶδες βέβαια. Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονος.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Αἰχμάλωτος Κελιδῶν (κλεισμένη εἰς τὸ φρούριον τῶν μαθημάτων !) ὅτι μολοντί πηγαίνει εἰς Γαλλικὸν σχολεῖον, ἔμεινε ἑλληνικῆ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.» — Τὰ πόδια τοῦ Ἀναβία τώρα ἐντελῶς καλά σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ Γενναία Σουλιώτισσα, μὴν τα πιστεύεις αὐτὰ ! Μερικοὶ μικροὶ κύριοι, φαίνεται, ἔγραψον νάστεινῶνται, γνωρίζοντες τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου.

Ἐαυθὴ Καρτεζιώτισσα, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβῃς τὰς ἀγγελίας καὶ ὀδηγίας.

Ἐλπίς Βομβορῆ, ἡ ἐπιστολὴ σου φανερόντι ἀπειναντίας διὲ εἶσαι καλλίστη ἐπιστολογράφος καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἂν τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ μου γράψῃς συχνά. Πρῆπει ὁμῶς, ἀγαπητὴ μου, νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο φεσδῶνιμον ; διότι αὐτὸ πού προτείνεις ἀνήκει εἰς ἕνα μικρὸν μου φίλον, ὁ ὅποιος βέβαια θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον — ὡς Πανδαιμόνιον πού εἶνε ! — ἂν τοῦ το πάρωμεν.

Περιεργότατα καὶ ἀνέλπιστα πράγματα, Μέλλουσα Καλλιτέχνης ! Ἐβούρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἶπῶ ; Ὅλοι εἶνε φίλοι μου καὶ δλους τοὺς ἀγαπῶ εἶπῶν. Ἴδὲ τί γράφω παραπάνω πρὸς τὸν Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Συγχαίρω τὴν Βίγλαν διὰ τὴν ὠραίαν τῆς ἀπάντησιν.

δανείζουν τὰ φυλλάδια των εἰς πλουσιόπαιδα, τὰ ὅποια καλλίστα ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε συνδρομηταί. Ἐγὼ ἀπειναντίας, Ἀδελφὴ τῶν Καρνατίδων, ἂν εἶχα παντοδυναμίαν καὶ ἂν δέν μου ἤρρασεν ὁ κόσμος, ἔδωκα εἰς τὴν διδασκαλίαν σου — διότι, πρῆπει νὰ ἤξεύρῃς, ἐμένα μὴ ἀρέσει πολὺ, — δέν θὰ τον κατέστρεφα, ἀλλὰ θὰ τον ἐδιόρθωνα. Αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ; ... Ὡς πρὸς τὴν ἰδικὴν σου γνώμην, θὰ ἴδῃς τί φρονῶ εἰς τὴν κρίσιν τῆς σ' Κυριακῆς.

Ἄφ' οὗ ἡ προθεσμία λήγῃ, Πελοναύτα, τὴν 15 Δεκεμβρίου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ ἡ κρίσις ἐντὸς τοῦ ἔτους ; Διὰ νὰ γίνῃ μιὰ Κυριακῆ, νὰ γραφῇ, νὰ εἰκονογραφηθῇ, νὰ τυπωθῇ κλπ. χρειάζονται τοὺλάχιστον δυο μῆνας μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαντήσεων.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, Ἀκάματε Ποδηλάτα, ἔλαβα ἐπιστολὴν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μουσικὰς σου προδόδους καὶ θὰ ἔλθω νὰ σε ἀκούσω εἰς τὸ κοντοστέρτον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ παίξῃς.

Μ' ἔβαλες εἰς μεγάλην περιέργειαν νὰ μάθω τὸ ὄνομα, Παχὸ Τσίρε. Καιροὺς εἶχα νὰ λάβω ἔτσι ζωηρὰν καὶ ὠραίαν ἐπιστολήν σου.

Χαίρω πολὺ, Τί με μέλει, πού ἔγινε καλλιτέρα ὁ ἀγαπητὸς σου μπαμπᾶς. Νομίζω ὁμῶς, ὅτι ὑποτιμᾶς πολὺ τὸν ἑαυτὸν σου ἢ μήπως τὸ κάμνεις διὰ νὰ σου εἶπω διὲ ἀπειναντίας εἶσαι... ἐξυπνότερον ; Ἀλλὰ κατεργαρίκα ! — Τὸ βραβεῖόν τοῦ ὁποῖον θέλεις νὰ δώσῃς στοιχίξῃ κατ' ἀνάτατον ὄρον 5 δραχμάς. Πρῆπει νὰ τὰς καταθέσῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τότε, κάμνω τὴν πρότασιν. Οὕτω γίνονται πάντοτε.

Ἀκούς λέει, Κόντε Ραπανάκη, θέλει καὶ ρώτημα διὲ αἱ ἐξοχικὰ ἔκδρομαί εἶνε προτιμώτεροι ἀπὸ τοὺς περιπάτους ἐντὸς τῆς πόλεως ; ! Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλονθὰ μάθῃς τί μυθιστορήματα θὰ δημοσιευθοῦν τὸ 1898, καὶ ἐλπίζω μὲ εὐχαριστήθῃς.

Ἐστῆλει πρὸς τὴν Μαρίαν Παυλάκη τὸ τετραδίον σου, Χριστίνα Δεσφύλλας, ὡς καὶ τὸ τετραδίον τῆς Βασιλικῆς Σταμάτης. Δὲν ἤξεύρω ὁμῶς διατὲ ἕως τώρα δὲν ταπέδωσεν.

Ἡ γνώμη μου, Θαυμαστά τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, εἶνε διὲ πρῆπει νὰ ἐνωθῆτε καὶ νὰ ὁμονοήσετε. Εἶδα μὲ χαρὰν μου διὲ εἶσθε ἄλλοτε συμμαθηταὶ με τὸν Στέφανον Βούλγαρη καὶ θὰ οἱ δυο σας ἐπρωτεύετε εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὅτι ἐγὼ εἶπω διὲ τὸ τῆσπιόν του τώρα δὲν σε ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ καὶ διὲ θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ διακοπέντα μαθήματα, με τὴν ἐπίπαια νὰ τον φθάσῃ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Αἰχμάλωτος Κελιδῶν (κλεισμένη εἰς τὸ φρούριον τῶν μαθημάτων !) ὅτι μολοντί πηγαίνει εἰς Γαλλικὸν σχολεῖον, ἔμεινε ἑλληνικῆ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.» — Τὰ πόδια τοῦ Ἀναβία τώρα ἐντελῶς καλά σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ Γενναία Σουλιώτισσα, μὴν τα πιστεύεις αὐτὰ ! Μερικοὶ μικροὶ κύριοι, φαίνεται, ἔγραψον νάστεινῶνται, γνωρίζοντες τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου.

Ἐαυθὴ Καρτεζιώτισσα, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις. Ἐντὸς ὀλίγου

Και ὁ ἕμνος σου εἰς τὸ ξεσπάθωμα ἐνθουσιωδέστατος :

Ἐμπρός, παιδιά, ἀράξατε τὰ ἐφρετινὰ δελτία! Γιά νέαν ἐργασία Ἡ Διάπλασις καλεῖ!

Ἄρατε, δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σου δώσω τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον ζητεῖς. Καὶ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς εἶνε μουσικός, ὅσον καὶ τὰ ψευδώνυμα καὶ δὲν δύναμαι νὰ τον φανερώσω χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ συνδρομητοῦ. Ἐπειτα θὰ ἤθελα πολὺν καιρὸν καὶ πολὺν τόπον.

Ἐχάρην πολὺ, Ἀσπροποταμίτη, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν σου ἰδιοφυίαν καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ φιλοτιμηθῆς νὰ δώσῃς ἀπτότερον δεῖγμα αὐτῆς εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς, ἐργαζόμενος μὲ περισσοτέραν προσοχὴν καὶ ἡσυχίαν. Ὁραῖος ὁ ἄσπροποταμίτης σου.

Ἐπιδοσάρε, δύνασαι νὰ στειλῆς δι' ἐμοῦ πρὸς τὸν Τσὶν-Τσὼν, ὅτι θέλῃς, καὶ τότε νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ το λάβῃ ὁ ἀληθινὸς Κινέζος Τσὶν-Τσὼν.

Γράφε μου, Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα, τί νος πόμου σοῦ λείπει τὸ ζῶν καὶ ἄον φυλλάδιον νὰ σοῦ το στείλω, διότι δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον τόμον σοῦ ἔστειλα.

Εὐχομαι, Ποιμενικὴ Φλογέρα, νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ ἀγαπητὸς μαμαπίς σου. Εἶδες τί καλὸς! Μολοῦντι ἀσθενῆς, ἐσυλλογίσθη τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου καὶ σοῦ ἔδωκε τὰ λεπτὰ πρὶν τοῦ εἰπεῖς τίποτε. — Δὲν ἤξεύρω ποῖον ἐννοεῖς πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ὁ Ἄναβις!

Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Βραβυτικῆς, πρέπει νὰ μου στείλουν τὰς κοιλίας τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Ἀσπρόρουχα ἕμως, φορέματα καὶ χρῆματα διὰ τὸν Ἐβρανον, δέχομαι καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μὴ με Σκοτίζεις, Καρναίδα (μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀνανέωνω τὴν παλαιὰν φίλιαν.) Γλυκὸ Φιλάκι (τὸ ἐδιόρθωσα βλεπέεις.) Ἰωάννην Γρεῦ (αὐτὸ ἐξέλεξα.) Ἰππόστη τῶν Ἀθηνῶν (αὐτὸ κ' ἐγὼ προτιμῶ.) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότερον.) Ροδοδάκτυλον Αὐγὴν, Κύνειον Ἄσμα (τὸ προτιμώμενόν τὸ ἔχει ἄλλος.) Φρούτο τῆς Ἐποχῆς (ἄφ' οὗ προτιμῶται! μὰ νὰ μὲν γράψῃς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας σκς.) Βόρειον Πόλον καὶ Νότιον Πόλον.

Ἀσπασμοί, πληροφορία: Δὲν μεταβιβάζονται σημερον, ἐλλείψει χώρου. Ὅσοι θέλουν εἰμποροῦν νὰ τοὺς ἐπαναλάβουν εἰς νέαν τῶν ἐπιστολῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιδομῶν νάνταλ-λάξουν: Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Πιττακὸν τὸν Μοτιληταῖον καὶ τὸν Διδότορον ἢ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Λευκὴν Ἀρκτον, Ὁραῖαν Κέρκυραν, Οἰδίποδα Τυραννον, Οὐλύποδα Ἀχιλλέα, Ποιήτριαν Σαπφῶ καὶ Κροκόδειλον τοῦ Νείλου - ἢ Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας μετὰ τὴν Μελλοσοφὴν Καλλιτέχνιδα, Φθινοπωρινὴν Βροχήν, Ἀρχιεραρχον Θεμιστοκλέα, Γαλλογαλιαν Θαλασοσάν καὶ Ἀγκυραν τῆς Ἐβρυχίας - ἢ Καρναίτι μετὰ τὴν Ἀρθρομένην Ἀναγνίστην - ἢ Ἐανθὴν Γαλαρομιάτα μετὰ τὴν Χριστίαν Ἰωαννίδου καὶ Ναυτοπούλαν - ὁ Ἀκάματος Ποδηλάτης μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν - ἢ Παύλοιο τοῦ Ἐβρίπου μετὰ τὴν Ἀργίαν Ἀμερικανίδα - τὸ Ἡμερο Γατάκι μετὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ Ἀφροέσσαν. - ἢ Δικαιοκρίτην Κοτζιάη μετὰ τὴν Ὁλιαν Γαλανοῦ - ὁ Ἀργυρὸς Φάρος μετὰ τὸν Πόρρον, Ἀραπάκον καὶ Μικρὸν Δάβλον - ἢ Ρωμιοπούλα μετὰ τὸ Ἔτσι θέλω, Ταγαγαίαν

Κόρην καὶ Ἐανθὴν Ἑλληνοπούλαν - τὸ Μὴ με Σκοτίζεις μετὰ τὸν Τρεχαγυρεούπουλον, Ἀδὸν Κιχώτην, Ναυτοπούλαν, Ἑλλητικὴν Σημαίαν, Ἐανθὴν Γαλαρομιάταν καὶ Τσὶν-Τσὼν. - τὸ Γλυκὸ Φιλάκι μετὰ τὴν Καθαρὰν Καρδίαν καὶ μετὰ τὸ Ἴον τῆς Κηρυσσίδος ὁ Ἰπποστής τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Μέγαρον Ναυτοπούλαν, Φιλοσοφὸν Ἀναξαγόραν καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλλοσοφίας - ὁ Ἑλλησοποτορ μετὰ τὸν Κόντε Ραπατάκη, Ὁραῖαν Κέρκυραν καὶ Χαρογῆν - ὁ Θανμοστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν μετὰ τὸν Στέφ. Βούλγαρη - ἢ Γλυκεῖα Ἀνάμνησις μετὰ τὴν Μακεδονικὴν Καρδίαν, Ἀγκυραν τῆς Ἐβρυχίας καὶ Ἀργίαν Ἀμερικανίδα - ὁ Ναυτιλίας τῆς Δεσποδῆς μετὰ τὴν Βίγλαν - ἢ Διχμάλωτος Κελιδὼν μετὰ τὴν Ἀντιγόνην, Ἀργεῖτικο Πράσσο καὶ Ναστραδὶν Λόντζαν - ἢ Γερναία Σουλιώτισσα μετὰ τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίτιδος Δεκαπενταεθῆ Πλοίαρχου, Θέλλουσαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα, Δὸ Λά-σὸλ-μὶ καὶ Κόρην τοῦ Σουλίου. - ἢ Ἐανθὴν Καρτζιώτισσα μετὰ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Γλυκεῖαν Ἑλλίδα, Ἑλληὴν Πάλλη καὶ Κόρην τοῦ Ζαλόγγου. - ὁ Ἀσπροποταμίτης μετὰ τὸν εἶδος τὸν ἐν Εὐβοίᾳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς - ὁ Ἄρατος μετὰ τὸν Λόρδον Βύρωνα - ἢ Μικρὰ Κόμησα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὸν Τσὶν-Τσὼν, Ἀδὸν τοῦ Φαλήρου, Ἐκτορα τὸν Τρῶα, Ποιήτριαν Σαπφῶ, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Πρόσφυγα Βολιώτισσα, Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Λόρδον Βύρωνα, Ἀδὸν τοῦ Ἀρίονος, Ἀστεροέσσαν Νόκτα, Διχμάλωτον Κελιδόνα καὶ Ὁραῖαν Κέρκυραν - ἢ Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα μετὰ τὴν Βοώπιδα - ὁ Κόμης Μοντεχρίστου μετὰ τὸν Κύνλωπα Πολύρμηον, Μερσεδὴν καὶ Φιγὴν Δέδε.

Τὸ Κῆμα τοῦ Δουναβίου μὲν ἔστειλεν ἐν τετραδίον καὶ μίαν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ σημειώσῃ πρὸς ποῖον νὰ τα στείλω. - Ὁ Ὀρφεὺς μὲν ἔφειλε 40 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὴν Λευκὴν Λιόνα τετραδίον τοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸ Τρυγονάκι ἐπιστολῆν του. - Ἀπὸ 20 λεπτὰ μὲν ὄφειλον ἢ Κασσιόπειαν, ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων, ἢ Βίγλαν, ὁ Θανμοστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, τὸ Ἀφρομένον Κῆμα, τὸ Ἔτσι μάρσεσι καὶ ἢ Ἰωάννα Μαρκεττή, ἀπὸ διάφορα κατὰ καιροὺς τετραδία, τὰ ὁποῖα ἔλαβα χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἢ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς, Σέλευκον τὸν Κεραυνόν (δυστυχῶς ἀγνοῶ) Μόσσαν τῆς Ἀστρονομίας, Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά (χαίρω πῶς ἐγίνεσ καλὰ) Σοφὸν Πιττακόν, (στὲλ-λω κ' ἐγὼ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μητέρας) Μαρίαν Στάρτ, Μέντιπον, Ναυτοπούλαν καὶ τὰ ἀδελφάκια τῆς, Σοφὸν Σωκράτην, Κέφαλον (ἀρκετὰ καλὸν τὸ ποίημα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Μεσολογγιτάκι, Ἐανθὴν Γαλαρομιάταν (πραγματικῶς ἦσαν πολὺ καλὰ ραμμένα) Ἡμερο Γατάκι (ναί, πολὺ μὲν ἄρασε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ ὁποῖον μὲν γράφεις) Ἐβρυθρὸν Σταυρὸν (ἔστειλα), Παλλοριαν τοῦ Ἐβρίπου, Ἐβρυχὴ Ὄρητην, Δικαιοκρίτην Κοτζιάη Γρίθα, Ἑθνικὸν Ὑμνον (τὰ τετραδία τῶν Μ. Μυστικῶν εἶνε ἀπαράλλακτα τὰ παλαιὰ) Τσὶν-Τσὼν (νὰ ἰδοῦμεν λοιπόν, θὰ ἔγωγε φιλὸν καὶ τὸν μικρὸν ἐλληνομαθῆ Γερμανόν;) Ἄφε Σβύσε (σημερον δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας ὥστε ἐπαναλάβῃ τας εἰς ἄλλην σου ἐπιστολὴν) Ἀγροπτον Φάρον, Διδότορον, Βραχυσυμένην Κονκουβάρη (τὴν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφει καὶ δι' ὅσα θὰ κάμῃ) Ρωμιοπούλαν (ἐπιμονὴ! μὴ ἀπελπίζεσαι μετὰ τὰς πρώτας δυσκολίας τὸ τετραδίον ἐκείνη τὸ ἔλαβα) Ἡμερον Περιστορὰν καὶ ἀδελφὴν (ἔλαβα τὰ 10 φράγκα διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν τῶν Πτωχῶν) εὐγὲς σκς! Ἀμύτηρον Σ. Σθορόν, Ἀναστασίον Μιχαηλίδην, Πέτρον Καροῦσον, Ἀ.

Π. Μαρκόπουλον, Ὁρφέα, Φιλόμουσον, Δέφυρην, Γλυκεῖαν Ἑλλίδα, (ἂν οἰκονομῆς ὀλίγον καιρὸν καὶ μου γράψῃς, βέβαια θὰ σ' ἐνθυμούμαι περισσοτέρον) Φιλελεύθερον Ἑλληνα (κανὲν ἀπὸ τὰ δύο δὲν δύναμαι νὰ δευθῶ) Μαρίαν Μεγαπάνου, Ἀ. Στρατηγόπουλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ

Τοῦ 1898 ἐξεδόθη χρυσοδέσμεν μετὰ λαμπρὰν ὕλην καὶ ὠρασιότατας εἰκόνας, ὅπως πάντοτε, τερπνὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενσίας. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν δύνανται νὰ μου στείλουν 5 φράγκα καὶ θὰ το λάβουν μετὰ τὸν ταχυδρομῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ἰανουαρίου 1898

- 640. Συλλαβογράφος. Ἄγδου φθόγγους μουσικούς μ' ἐν μέλοισσιν ἐνώσει ἑνα πτηνὸν ὑδράτιον εὐθὺς θὰ ξε-ερπωθήσῃ. Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Σοφῶ Πιττακῶ
641. Μεταγράμματισμός. Εἶμαι Θεὸς κ' ἐν τὸν λαίμων ἐσὺ μοῦ μεταβάλης εὐθὺς ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον ἔσθ' Ἀθῆναι μετὰ βάλης. Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ἐδδίνου
642. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν σοῦ δίδει ὁ Νικίας, διὰ τὸν σταυρὸν μοῦ ζήτησε ποτάμι τῆς Ρωσσίας, τὸ δεῦτερον μοῦ σύνδεσμος, πιστεύω νὰ τὸν εὕρῃς τὸ τέταρτον ἐπιρρημα ἀπὸ αὐτὰ πῶς ξεῦρεσι. Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέου
643. Πυραμῆς. Νάντικαταστάθασιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα αὐτῶν αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἀσίας αἱ ἀνωτέρω 4 καρποῦ, καὶ αἱ ἀνωτέρω 2 θεοῦ. Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἄετος
644-648. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλον δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: Χίος, οἶνος, γῆμος, ἄτλας, νάος. Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Φιλιππίνου Μικρασιτάου
649. Μεσοστυχίς. Τὰ μεσοστυχία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ. 1. Θεᾶ, 2. Νῆσος, 3. Ρωμαῖος στρατηγός, 4. Πόλις Ἑλληνική, 5. Πτηνόν, 6. Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, 7. Ἀρχαῖος ἦρως. Ἐστὴλη ὑπὸ Σπου. Θ. Μιχαῆλ Τσοῦβαλη
650. Ἐπίσοσῦμφωνον. ε-ου-οιου-ιου-εε-α-ου-α-ου-ο-ο-εε. Ἐστὴλη ὑπὸ Γ. Κυρδαμάνη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

- 564. Φοιτίδας (Φ, Β, δᾶς). — 565. Ὀρμος, ὄρος.
566. Ε ΗΒΗ ΠΑΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΣ ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ
567-571. Γνωμένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῆς συλλαβῆς φα σχηματίζονται αἱ λέξεις: φαλακρός, φάσις, φανός, φάλαινα, φάρος. — 572. ΒΟΛΓΑΣ, ΤΙΓΡΙΣ (1, Βοσνία, 2, Οσίρις, 3, ΛάΡος, 4, ΓάΓγης, 5, Ἀμιαντός, 6, ΣΥΤος). — 573. Χρῶ, μὴ καταχρῶ. — 574. Ἐδονῆς κακῆς βραχεῖα τέρψις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἰγκουργίου τῆς Παιδείας καὶ τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1897

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς
Ἐτος 1900. — Ἀριθ. 53-54
Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 καὶ 27 Δεκεμβρίου 1897

ΤΑ ΔΕΥΚΑ ΡΟΔΑ

(Ἀριστοτελειατικὸν Διήγημα)

Εἶνε νυξ ἀνέφελος, κατάστροφος, κυανῆ καὶ οἱ ποιμένες τῆς Μαδιάμ, εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς παχέιας χλόης, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν σκηνῶν τῶν, ἀναπαύονται ἀπὸ τοῦ κόπους τῆς ἡμέρας. Τὰ πρόβατα πληθίσον τῶν κοιμῶνται. Σιγῆ καὶ ἔρημία.

Ἐξείσθη, φῶς ἰλαρὸν καὶ λαμπρότατον καταυγάζει τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπειρία ἀστέρων, καὶ εἰς τὴν θείαν ἐκείνην αἴγλην λεγεῶνες Ἀγγέλων ἐπιφαίνονται. Ἀπαστράπτουν ἀπὸ ὠραιότητά, κατέρχονται πρὸς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀγέρχονται πρὸς τὸν οὐρανόν, μετὰ τὸν γλυκὺν θροῦν τῶν μεγάλων, τῶν ἀνοικτῶν πτερύγων, ἐνφ' ἑαυτῶν ἐν χορῶ μετ' ἀνεκφράστου θεληγῆτρον ἀρμονίαν:

« Ὡσαννά! Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία! »

Οἱ ποιμένες ἐν ἀρχῇ κατελήθησαν ὑπὸ φόβου, ἀλλ' ὁ Ἀρχάγγελος τοῖς εἶπε:

— Μὴ φοβῆσθε! Σας φέρω ἀγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ σας χαροποιήσῃ ὅλους: Σήμερον ἐγεννήθη παιδίον. Εἶνε ὁ Χριστὸς, ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Περνεύετε εἰς Βηθλέεμ καὶ θὰ τον εὑρετε ἐκεῖ, μέσα εἰς μίαν φάτνην, σκεπασμένον μετὰ σπάργανα καὶ ἐξηπλωμένον εἰς τὸ λίκνον του.

Καὶ οἱ Ἀγγέλοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ἰπτάμενοι εἰς τὸν αἴρα, ἐξηκολούθουν ψάλλοντες ἐν χορῶ:

— Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ!

Μετ' ὀλίγον τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ θεία ὄπτασις ἠφανίσθη ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ποιμένων. Σιγῆ πάλιν καὶ ἔρημία. Ἀλλ' οἱ ποιμένες δὲν ἐφοβούντο πλέον.

— Ἐμπρός, εἶπον, ἄς ἀναβῶμεν εἰς Βηθλέεμ καὶ ἄς ἴδωμεν τί συμβαίνει ἐκεῖ.

Καὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως. Φθάσαντες εἰς τὴν Φάτνην, εἶδον τῶ ὄντι, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μαρίας προσευχομένων, τὸν Ἰησοῦν, παιδίον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ οὐρανίαν καλλολογῆν. Τοῦς ἠτένισε τρυφερῶς μετὰ γλυκύτατα ὄμματά του καὶ τοῖς ἔτεινε τὰς μικρὰς του χεῖρας. Μία ὄνος καὶ μία ἀγγελὰς ἐθερμάνον μετὰ τὴν ζεστὴν τῶν πνοῶν τὸ

